

Després del foc

Han passat els mesos. De sota les cendres han brotat les petites i fràgils tiges, espàrrecs i futurs arbres. La vida s'obre pas amb força renovada. No ha tornat, encara, l'hora mineral, freda o roent, descarnada. Troncs ennegrits, arbres amb tot el seu bran-cam, com esquelets, per sempre més sense fulles. Oliveres retortes, arrugades, que el temps no havia aconseguit endur-se, ara vençudes definitivament per les flames. El xifrer d'en Navarro. Monuments silenciosos que avui ens recorden l'espurna que originà la destrucció, fruit de la desídia i la gasiveria. Sortosament, la vida torna, però per allunyar noves desgràcies, i millorar, no hauríem d'oblidar.

També en la nostra vida social de tant en tant salten espurnes, s'estenen petits incendis que destrueixen vincles i malmeten el nostre patrimoni. Però passa el temps, algunes velles soques encara tornen a brotar i de les llavors escampades neixen noves il·lusions. Torna la Festa Major que ens convida a tornar-nos a aplegar, a compartir dinars i sopars, música, balls i rialles, nous projectes.

Per això, perquè tothom s'assabenti que som ben vius, cridem ben fort: "Visca la gresca, visca l'alegria, visca l'amor! Bona Festa Major!"